

Zbirka medijskih objav
JAVNI SKLAD RS ZA KULTURNE DEJAVNOSTI,
26. 08. 2013 do
27. 08. 2013

Število objav: 6
Tiskani mediji: 3
Splet: 3
Radijske postaje: 0
Televizijske postaje: 0
Teletekst: 0

Spremljane teme:
22. slovensko zborovsko tekmovanje
Naša pesem 2012
Javni sklad RS za kulturne dejavnosti
Mednarodno zborovsko tekmovanje
Maribor
Rastoča knjiga
Ringaraja

Seznam objav v zbirki:

	Naslov	Akademski pevski zbor Univerze na Primorskem slavil na Siciliji		
Zaporedna št. 1	Medij; Doseg	STA (WEB); 24885		
	Rubrika / Datum	Kultura, 26. 08. 2013		
Stran v zbirki 3	Avtor	STA		
	Teme	Mednarodno zborovsko tekmovanje Maribor		

	Naslov	Ulica, odlična vaja za oder		
Zaporedna št. 2	Medij; Doseg	Dnevnik; 118000	Stran: 21	Površina: 610 cm2
	Rubrika / Datum	Kultura, 27. 08. 2013		
Stran v zbirki 4	Avtor	Mager Ingrid		
	Teme	22. slovensko zborovsko tekmovanje Naša pesem 2012		

	Naslov	Ulica, odlična vaja za oder		
Zaporedna št. 3	Medij; Doseg	Dnevnik.si (WEB); 205280		
	Rubrika / Datum	Iz tiskane izdaje, 27. 08. 2013		
Stran v zbirki 6	Avtor	Mager Ingrid		
	Teme	22. slovensko zborovsko tekmovanje Naša pesem 2012		

	Naslov	Posojitev ne sme biti skrivnost		
Zaporedna št. 4	Medij; Doseg	Jana; 125000	Stran: 35	Površina: 908 cm2
	Rubrika / Datum	Ostalo, 27. 08. 2013		
Stran v zbirki 9	Avtor	Božič Katja		
	Teme	Ringaraja		

	Naslov	Poletni večeri pod paviljoni – prof. dr. Miha Japelj in prof. Jožko Zupan, park Rastoča knjiga Novo mesto		
Zaporedna št. 5	Medij; Doseg	Lokalno.si (WEB); 0		
	Rubrika / Datum	Lokalno aktualno, 27. 08. 2013		
Stran v zbirki 12	Avtor	neznan avtor		
	Teme	Javni sklad RS za kulturne dejavnosti, Rastoča knjiga		

	Naslov	Poletje se poslavlja, ples pa ne ...		
Zaporedna št. 6	Medij; Doseg	Primorske novice; 53000	Stran: 8	Površina: 214 cm2
	Rubrika / Datum	Primorska, 27. 08. 2013		
Stran v zbirki 13	Avtor	M.M.		
	Teme	Javni sklad RS za kulturne dejavnosti		

Akademski pevski zbor Univerze na Primorskem slavil na Siciliji

Akademski pevski zbor Univerze na Primorskem slavil na Siciliji

Palermo, 26. avgusta (STA) – Akademski pevski zbor Univerze na Primorskem (APZ UP) pod vodstvom dirigenta Ambroža Čopija je na **mednarodnem zborovskem tekmovanju** InCanto mediterraneo v Milazzu na Siciliji osvojil zlato priznanje in prejel trofejo festivala InCanto mediterraneo za najvišje uvrščeni zbor tekmovanja.

Na festivalu se je predstavilo sedem zborov iz Italije in po eden s Filipinov, iz Litve, Bolgarije in Slovenije. Letos so prvič organizirali tudi **mednarodno zborovsko tekmovanje**, na katerem so se predstavili štirje zbori. Ti so se morali dvakrat predstaviti z dvajsetminutnim stilno raznolikim programom.

APZ UP je poleg obvezne skladbe sodobnega sicilijanskega skladatelja Scalicija Tantum ergo v tekmovalni program uvrstil še skladbe Sweet honey – sucking bees (Wilbye), Bogoroditse Djevo in Otche nash (Čopi), Evening star (Makor) in priredbo istrske ljudske Dajte novici na kolač (Čopi).

Na sobotnem tekmovalnem večeru se je predstavil s skladbami Sospirava il mio core (Venosa), Warum toben die heiden (Rheinberger), Paisaje (Makor), priredbo istrske ljudske Vsaka jesen rumeni (Kastelic) ter Bonum est confiteri domino (Miškinis).

Festival se je v atriju frančiškanskega samostana v Barcelloni zaključil v nedeljo s koncertom zborov s Filipinov, iz Litve in Slovenije ter z gostitelji.

Pevke in pevce APZ UP čaka konec tedna še nastop na 61. mednarodnem tekmovanju Guido d'Arezzo, so sporočili iz zbora.

av/tv

26.08.2013 12:29

Vesolje med notami / Vokalna skupina Gallina

Ulica, odlična vaja za oder

Ingrid Mager

Ko stopijo na oder dekleta iz **Vokalne skupine Gallina**, prinesejo s sabo tudi ženstvenost, živahnost, razigranost, ki se hitro razleze med prisotne poslušalce. Sopranistki **Manca Simonič** in **Urška Brank** ter altistki **Ana Plemenitaš** in **Višnja Fičor** so kvartet, projektno pa je z njimi tudi **Urška Banovec**. Umetniška vodja zboru je **Ana Erčulj**.

Zborovske izkušnje. Vse so izkušene zborovske pevke, prepevale so v APZ Tone Tomšič, komornem zboru Ave, zasedbi ČarniCe, Mens sonora in drugih zborih, hkrati so se izobraževale v solopetju. Pohvalijo se lahko tudi z različnimi odrskimi izkušnjami. Pred tremi leti so se odločile, da se preizkusijo v drugačnem petju – v manjšem pevskem sestavu, kjer je vsak glas solističen in je odgovornost posameznika večja. Se pa tako počutijo bolj svobodne in fleksibilne.

Umetniško vodstvo. Pevke na vajah pili mlada zborovodkinja Ana Erčulj, ki se redno izobražuje pri tujih in domačih zborovodjih in dirigentih (Johannes Prinz, Ragnar Rasmussen, Stephen Schreyer, Martina Batič, Stojan Kuret...). Septembra bo končala študij muzikologije in sociologije kulture na filozofski fakulteti. Vodila je že kar nekaj zborov in vokalnih zasedb, med drugim sekstet Komplet, vokalno skupino Solalei, ženski zbor Biser, sicer pa deluje kot projektna zborovodja komornega zboru Krog, kot asistentka dirigenta APZ Tone Tomšič, pri nekaterih projektih pa tudi z vokalno skupino ČarniCe.

Različna znanja. Višnja Fičor je danes zaposlena v ljubljanskem opernem zboru, sicer pa je diplomirala iz ruščine in francoščine. Poznamo jo tudi s filmskih in televizijskih zaslonov. Ana Plemenitaš je doštudirala etnologijo in kulturno antropologijo, Urška Brank slovenščino; obe po potrebi sodelujeta v dodatnem zboru v ljubljanski Operi, vse tri pa projektno tudi v Komornem zboru RTV Slovenija. Višnja Fičor in Ana Plemenitaš sta sodelovali v muzikalih na odru Mestnega gledališča ljubljanskega. Manca Simonič je končala študij razrednega pouka, zdaj pa končuje še študij solopetja. Pravzaprav se vse redno, nekatere pa vsaj občasno, dodatno pevsko izpopolnjujejo.

Iz zboru v kvartet. Na zamisel, da se združijo v manjšo skupino, sta prišli Ana Plemenitaš in Višnja Fičor; takrat sta peli v Krogu in povabili sta preostali dekleti. »Želele smo, da nas je v sestavu manj, v zboru se nekako porazgubiš. Hotele smo zastopati vsaka svoj glas,« pravi Ana Plemenitaš. Ženski sestav kot tak je v Sloveniji redek, bolj običajni so okteti, po navadi moški. Ana Plemenitaš: »Vokalna skupina deluje drugače kot zbor; način dela je drugačen, drugačna je literatura. Izhajale smo iz zborovske literature, a smo potem ugotovile, da nam kakšna skladba ne leži oziroma da se je ne da izvajati v štiriglasju. Zato je dobro, da se priredbe naročajo pri nekom, ki dela posebej za nas in ki pozna obsege naših glasov.«

Repertoar. Njihov repertoar obsega slovenske ljudske in umetne skladbe, napisane za ženski zbor, tuje umetne pesmi različnih obdobij in stilov ter vokalne pop ali jazzovske skladbe, po novem imajo tudi originalno literaturo, napisano posebej za kvartet Gallina. S tem seveda bogatijo tudi slovensko žensko zborovsko in vokalno zakladnico. V zadnjem letu so namreč k sodelovanju povabile več mladih slovenskih komponistov. Za prvi del projekta z naslovom *4 novitete za visoke glasove* so skladbe napisali **Mojca Prus**, **Matija Krečič** in **Andrej Makor**, februarja letos pa so jih posneli s snemalcem **Aleksandrom Govekarjem** in producentom **Danielom Svenškom**. S tem programom so se predstavile na *Sozvočenjih 2012* in zanj prejele nagrado za inovativnost. Letos so pod naslovom *Novosti za ženske 2013* ponovno naročile štiri novitete in k sodelovanju povabile skladatelje **Mateja Kastelica**, **Natašo Kocjancič** ter ponovno Makorja in Prusovo. Pesmi bodo predstavile na svojem letnem koncertu, projekt pa bo zaokrožen, ko bodo skladbe ugledale luč sveta tudi na zgoščenki. Ta naj bi izšla prihodnje leto.

Odskočna deska. Lani so se opogumile in odšle na Regijsko tekmovanje pevskih zborov v Kočevje in že takoj dobile zlato plaketo. Še isto leto so odšle na tekmovanje **Naša pesem** v Maribor in od tam prinesle srebrno plaketo, kar je bilo za debitantke zelo spodbudno. »Težko se je kosati z zborom, ki ima 36 glasov. Na drugih mednarodnih tekmovanjih zbere in vokalne skupine ločujejo, morda se bo

to spremenilo tudi na tekmovanju **Naša pesem**, saj so vokalne skupine zadnje čase v porastu, tudi v Sloveniji,« pravi Ana Plemenitaš.

Drugačni prostori. Letos imajo za sabo že kar nekaj koncertov, tudi čez mejo. Pele so na festivalu Suha na avstrijskem Koroškem, v Jezerih na Murterju v Dalmaciji. Želijo nastopati inovativno, tudi glede prostorov. To poletje so si izmislile *Urbano Gallino*, kar pomeni, da se oblečejo za »ta zaresen« nastop, se postavijo na Šuštarški ali Mesarski most v Ljubljani, položijo predse klobuk in zapojejo. »Prvi nastop je bil sploh super, še zaslužile smo nekaj,« se smeje Višnja Fičor, medtem ko so nazadnje stale na Tromostovju in so imele sicer veliko občinstva, a ni bilo tako radodarno. Do začetka jeseni jih boste zagotovo še lahko slišali na ljubljanskih ulicah. »Takšni nastopi so dobri za prepoznavnost, samozavest in so za nas odlična vaja,« ugotavlja Ana Plemenitaš. Nič bolj klasičen koncertni prostor ni bila Županova jama pri Grosuplju, kjer so dekleta minuli konec tedna prepevale pri devetih stopinjah Celzija.

Javna podoba. Pustijo se torej s pesmijo na ustih srečati na ljubljanskih ulicah, njihovo spletno stran najdete na facebooku, nekaj posnetkov je na youtubeu, internetna stran pa je ta hip še v pripravi. Imajo tudi svoj logotip, v katerem se prepletajo violinski ključi v obliki čipke. »Na vajah ne le pojemo, temveč razmišljamo tudi o tem, kako se bomo predstavile na odru, domislilimo koreografijo,« pravi Višnja Fičor. »V začetku smo bile precej lesene. Oder je po navadi velik in traja nekaj časa, da se prilagodiš nanj kot kvartet.« Zdaj v nasprotju s petjem v zboru pojejo na pamet, zato je bilo treba razmisliti tudi, kam odslej z rokami, ki so se prej oklepale map. Malce se še lovi jo glede fokusa programa, pojejo raznovrsten repertoar, rade bi pele še več zabavnih pesmi. »Menim, da je treba izkoristiti vse attribute, ki jih imamo,« še dodaja Plemenitaševa. Iz klobuka, kolikor se bo nabralo, si bodo kupile nove kostume, pri tem pa ohranile svoj malce retro klasičen stil, s petkami in črnimi pikicami. »Ključno seveda ostaja, da dobro pojemo, da dosežemo čim višjo umetniško raven,« pravi v en glas. x

Dekleta iz vokalne skupine Gallina prinesejo s sabo na oder tudi ženstvenost, živahnost in razigranost. Fotografija: arhiv zasedbe Gallina

Vesolje med notami / Vokalna skupina Gallina

Ulica, odlična vaja za oder

Vir / Avtor: **Ingrid Mager**

27. avgust 2013 (nazadnje spremenjeno: 7:36 26. avgust 2013)

 Všeč mi je 0

 Tweet 0

 Daj v skupno rabo 0

Ko stopijo na oder dekleta iz Vokalne skupine Gallina, prinesejo s sabo tudi ženstvenost, živahnost, razigranost, ki se hitro razleze med prisotne poslušalce. Sopranistki Manca Simonič in Urška Brank ter altistki Ana Plemenitaš in Višnja Fičor so kvartet, projektno pa je z njimi tudi Urška Banovec. Umetniška vodja zbora je Ana Erčulj.

Dekleta iz vokalne skupine Gallina prinesejo s sabo na oder tudi ženstvenost, živahnost in razigranost. (Foto: arhiv zasedbe Gallina)

Zborovske izkušnje. Vse so izkušene zborovske pevke, prepevale so v APZ Tone Tomšič, komornem zboru Krog, komornem zboru Ave, zasedbi ČarniCe, Mens sonora in drugih zborih, hkrati so se izobraževale v solopetju. Pohvalijo se lahko tudi z različnimi odrskimi izkušnjami. Pred tremi leti so se odločile, da se preizkusijo v drugačnem petju – v manjšem pevskem sestavu, kjer je vsak glas solističen in je odgovornost posameznika večja. Se pa tako počutijo bolj svobodne in fleksibilne.

Umetniško vodstvo. Pevke na vajah pili mlada zborovodkinja Ana Erčulj, ki se redno izobražuje pri tujih in domačih zborovodjih in dirigentih (Johannes Prinz, Ragnar Rasmussen, Stephen Schreyer, Martina Batič, Stojan Kuret...). Septembra bo končala študij muzikologije in sociologije kulture na filozofski fakulteti. Vodila je že kar nekaj zborov in vokalnih zasedb, med drugim sekstet Komplet, vokalno skupino Solalei, ženski zbor Biser, sicer pa deluje kot projektna zborovodja komornega zbora Krog, kot asistentka dirigenta APZ Tone Tomšič, pri nekaterih projektih pa tudi z vokalno skupino ČarniCe.

Različna znanja. Višnja Fičor je danes zaposlena v ljubljanskem opernem zboru, sicer pa je diplomirala iz ruščine in francoščine. Poznamo jo tudi s filmskih in televizijskih zaslonov. Ana Plemenitaš je doštudirala etnologijo in kulturno antropologijo, Urška Brank slovenščino; obe po potrebi sodelujeta v dodatnem zboru v ljubljanski Operi, vse tri pa projektno tudi v Komornem zboru RTV Slovenija. Višnja Fičor in Ana Plemenitaš sta sodelovali v muzikalih na odru Mestnega gledališča ljubljanskega. Manca Simonič je končala študij razrednega pouka, zdaj pa končuje še študij solopetja. Pravzaprav se vse redno, nekatere pa vsaj občasno, dodatno pevske izpopolnjujejo.

Iz zbora v kvartet. Na zamisel, da se združijo v manjšo skupino, sta prišli Ana Plemenitaš in Višnja Fičor; takrat sta peli v Krogu in povabili sta preostali dekleti. »Želele smo, da nas je v sestavi manj, v zboru se nekako porazgubiš. Hotele smo zastopati vsaka svoj glas,« pravi Ana Plemenitaš. Ženski sestav kot tak je v Sloveniji redek, bolj običajni so okteti, po navadi moški. Ana Plemenitaš: »Vokalna skupina deluje drugače kot zbor; način dela je drugačen, drugačna je literatura. Izhajale smo iz zborovske literature, a smo potem ugotovile, da nam kakšna skladba ne leži oziroma da se je ne da izvajati v štiriglasju. Zato je dobro, da se priredbe naročajo pri nekom, ki dela posebej za nas in ki pozna obsege naših glasov.«

Repertoar. Njihov repertoar obsega slovenske ljudske in umetne skladbe, napisane za ženski zbor, tuje umetne pesmi različnih obdobij in stilov ter vokalne pop ali jazzovske skladbe, po novem imajo tudi originalno literaturo, napisano posebej za kvartet Gallina. S tem seveda bogatijo tudi slovensko žensko zborovsko in vokalno zakladnico. V zadnjem letu so namreč k sodelovanju povabile več mladih slovenskih komponistov. Za prvi del projekta z naslovom *4 novitete za visoke glasove* so skladbe napisali Mojca Prus, Matija Krečič in Andrej Makor, februarja letos pa so jih posneli s snemalcem Aleksandrom Govekarjem in producentom Danielom Svenškom. S tem programom so se predstavile na *Sozvočenjih 2012* in zanj prejele nagrado za inovativnost. Letos so pod naslovom *Novosti za ženske 2013* ponovno naročile štiri novitete in k sodelovanju povabile skladatelje Mateja Kastelica, Natašo Kocjančič ter ponovno Makorja in Prusovo. Pesmi bodo predstavile na svojem letnem koncertu, projekt pa bo zaokrožen, ko bodo skladbe ugledale luč sveta tudi na zgoščenki. Ta naj bi izšla prihodnje leto.

Odskočna deska. Lani so se opogumile in odšle na Regijsko tekmovanje pevskih zborov v Kočevje in že takoj dobile zlato plaketo. Še isto leto so odšle na tekmovanje Naša pesem v Maribor in od tam prinesle srebrno plaketo, kar je bilo za debitantke zelo spodbudno. »Teško se je kosati z zborom, ki ima 36 glasov. Na drugih mednarodnih tekmovanjih zbere in vokalne skupine ločujejo, morda se bo to spremenilo tudi na tekmovanju Naša pesem, saj so vokalne skupine zadnje čase v porastu, tudi v Sloveniji,« pravi Ana Plemenitaš.

Drugačni prostori. Letos imajo za sabo že kar nekaj koncertov, tudi čez mejo. Pele so na festivalu Suha na avstrijskem Koroškem, v Jezerih na Murterju v Dalmaciji. Želijo nastopati inovativno, tudi glede prostorov. To poletje so si izmislile *Urbano Gallino*, kar pomeni, da se oblečejo za »ta zaresen« nastop, se postavijo na Šuštarški ali Mesarski most v Ljubljani, položijo predse klobuk in zapojejo. »Prvi nastop je bil sploh super, še zaslužile smo nekaj,« se smeje Višnja Fičor, medtem ko so nazadnje stale na Tromostovju in so imele sicer veliko občinstva, a ni bilo tako radodarno. Do začetka jeseni jih boste zagotovo še lahko slišali na ljubljanskih ulicah. »Takšni nastopi so dobri za prepoznavnost, samozavest in so za nas odlična vaja,« ugotavlja Ana Plemenitaš. Nič bolj klasičen koncertni prostor ni bila Županova jama pri Grosuplju, kjer so dekleta minuli konec tedna prepevale pri devetih stopinjah Celzija.

Javna podoba. Pustijo se torej s pesmijo na ustih srečati na ljubljanskih ulicah, njihovo spletno stran najdete na facebooku, nekaj posnetkov je na youtube, internetna stran pa je ta hip še v pripravi. Imajo tudi svoj logotip, v katerem se prepletajo violinski ključi v obliki čipke. »Na vajah ne le pojemo, temveč razmišljamo tudi o tem, kako se bomo predstavile na odru, domislimo koreografijo,« pravi Višnja Fičor. »V začetku smo bile precej lesene. Oder je po navadi velik in traja nekaj časa, da se prilagodiš nanj kot kvartet.« Zdaj v nasprotju s petjem v zboru pojejo na pamet, zato je bilo treba razmisliti tudi, kam odslej z rokami, ki so se prej oklepale map. Malce se še lovijo glede fokusa programa, pojejo raznovrsten repertoar, rade bi pele še več zabavnih pesmi. »Menim, da je treba izkoristiti vse attribute, ki jih imamo,« še dodaja Plemenitaševa. Iz klobuka, kolikor se bo nabralo, si bodo kupile nove kostume, pri tem pa ohranile svoj malce retro klasičen stil, s petkami in črnimi pikicami. »Ključno seveda ostaja, da dobro pojemo, da dosežemo čim višjo umetniško raven,« pravijo v en glas.

Posvojena
**Katarina
Tomšič**
danes pomaga
posvojencem

Posvojitev ne sme biti skrivnost

Če želite prispevati za izdajo spominskega albuma za posvojene otroke Naših prvih 1095 korakov, lahko prispevek nakažete na:
Humanitarni klub posvojencev AS – Adoptee's Society,
Posavskega ul. 11, 1000 Ljubljana
TRR odprt pri Hypo banki: IBAN SI56 3300 0000 4306 112

Katarini Tomšič, petindvajsetletni Ljubljancanki, življenje ni prizanašalo; enajstmesečno so jo posvojili ljudje, ki na to niso bili najbolje pripravljeni. Pri trinajstih je odšla od doma, si našla rejniško družino in pri njej živela vse do zaposlitve. Očitno prirojeno pozitivnost in trma sta ji pomagali, da ni klonila. Še več, začela se je razdajati in pomagati drugim posvojencem.

Tekst: **KATJA BOŽIČ**, foto: **ŠIMEN ZUPANČIČ**

Da so jo posvojili, so ji starši povedali že zelo zgodaj. Kot deklici se ji je zdelo imenitno, da ima dve mami – eno, ki jo je rodila, in drugo, ki zanjo skrbi ter jo ima rada. Nasploh ima na prva leta svojega življenja prekrasne spomine – živela je kot princeska, razvajali so jo, crkljali, se z njo veliko pogovarjali. Prav zaradi tega še danes ne more razumeti, zakaj se ji je po sedmem letu življenja tako spremenilo. Ko je prvi dan šole prinesla copatke domov v torbi in jih ni dala prej v plastično vrečko, se je mama zelo razburila in jo pošteno okarala. Očeta je vedno manj videvala, ker je po službi večino časa preživel na vikendu. Veliko dogodkov iz tistega časa je sicer potlačila v podzavest, a še se spominja, da ničesar več ni naredila prav. »Vzgoja mojih staršev je bila stroga in toga,« pravi le na videz krhka petindvajsetletnica. »Imeli smo zvezek, kamor smo zapisovali ure mojih prihodov in odhodov, zvezek z dobavnico pisarniškega materiala, ki sem ga lahko dobila le toliko, kot je bilo predpisano, in niti barvice več, pojedla sem lahko toliko oliv, kolikor sem imela let, itd.« Veliko so pričakovali od nje, ona pa jih ni zmogla zadovoljiti. Želeli so, da igra flavto, ona pa je oboževala klavir. Vpisali so jo k baletu in tam se je trudila štiri leta, a srce ji je igralo za latinskoameriške plesse. Pri dvanajstih je v družini počilo, zato se je za eno leto preselila k babici. Z babico (očetovo mamo) sta se odlično razumeli, zato ji je ta zaupala svojo bančno kartico. »Pustila sem se zavesti prijateljici, ki me je izsiljevala za ceno najinega prijateljstva, kar je bilo pravzaprav edino, kar sem takrat imela, čeprav ne obsojam niti prijateljice, saj sva bili obe otroka.« Tako je potrošila precej denarja, za kar ji je še danes iskreno žal, saj so ji to kasneje zelo očitali. Babica je postajala vse dementnejša in starši so za to krivili Katarino. »Leta kasneje je za demenco trpela mama enega od mojih rejnikov. Šele takrat sem doumela, da babičina demenca ni bila moja krivda.« Starši so ji prepovedali vse stike z babico; pred smrtjo jo je videla le še enkrat. Pri posvojiteljih je živela, dokler je nista nekega dne, ko je zamudila petnajst minut, zaklenila ven. Odšla sta na vikend in izklopila vse telefone. Tako je vso noč izgubljeno tavalala po naselju, eno noč preživela pri sestrah Kristusa odrešenika, potem pa jo je pod svoje okrilje vzela gospa iz naselja, ki jo je poznala vse življenje. Nato se je sicer vrnila domov, a šla zatem raje v križni center in tam ostala, dokler si ni našla rejniške družine. »Če ne bi bila tako trmasta, če ne bi imela pomoči svoje zagovornice mag. Martine Jenkole,

bi verjetno končala v popravnem domu, za kar so si prizadevali moji posvojitelji.« Na centru za socialno delo ji je delavec rekel, da je prestara za rejniško družino, in če hoče, naj si jo najde sama. Pa je vzela stvari v svoje roke, saj ni bilo prvič. Na srečanju društva posvojencev Deteljica je spoznala človeka in vzela sta jo pod svojo streho. Čeprav prave starševske ljubezni tudi pri njej ni občutila, jima je še danes hvaležna.

Kakšna je moja mama? Kot mnogi posvojenci je imela tudi sama ogromno vprašanj. Veliko je sanjarija o svoji mami. Spraševala se je, ali se morda nista celo že kdaj srečali. »Biološko mamo so mi prikazovali v zelo slabi luči. A slabše ko so govorili o njej, bolj sem jo zagovarjala. Ko sem jo kasneje našla, sem si oddahnila ob spoznanju, da ima 'le' težave z alkoholom.« Katarina je prepričana, da se vse zgodi z razlogom. Zato zanjo ni naključje, da je pri dvanajstih našla mapo s svojimi rojstnimi podatki. Šokirana je ugotovila, da je bila pravzaprav rojena v Črni gori. Kar nekaj let pa je še trajalo, da se je dokopala do podatkov o svoji biološki mami. »To je bila prava detektivska akcija,« se smeji. Najprej je našla svojo teto, mama pa ni imela stalnega naslova, zato je morala Katarina priti v svoj rojstni kraj in jo tam poiskati sama. »Obrnila sem vsak kamen, zaman.« Dan pred odhodom domov, ko je že mislila, da je vsega konec, jo je našla. »Srečali sva se v parku v Podgorici. Toliko vprašanj sem imela zanjo, a ko sem jo zagledala, so se vsa razblinila. Samo gledala sem jo. Mnogi bi v njej videli obsojanja vredno žensko, jaz pa sem začutila osebo, ki je v življenju ogromno pretrpela. Glede na to, da je veljala za hladno in ostro, me je proti vsem pričakovanjem toplo sprejela, objela. Razjokala se

Katarina s knjigo Naših prvih 1095 korakov, s katero želi pomagati vsem posvojenim otrokom.

je in mi s tem dala vedeti, da ji ni bilo vseeno, ko me je dala v posvojitev. Marsikdo se ne zaveda, kako pomembni so ti prvi trenutki. Lahko bi me sprejela povsem drugače. Kljub temu pa bi rada tiste, ki iščejo svoje biološke starše, spodbudila, naj ne obupajo, če jih ti na začetku zavrnejo. To je povsem normalno. Mi se na ta trenutek pripravljamo vse življenje, oni pa ne vedo, ali jih bo in kdaj jih bo njihov otrok poiskal. Ne vemo, kakšne razmere so jih pripeljale do tako težke odločitve. Morda imajo zdaj novo družino, ki ne ve za njihovo skrivnost. Po drugi strani pa posvojenci ne želimo svojim biološkim staršem delati težav, radi bi le zapolnili tisti delček, ki nam manjka pri iskanju svoje identitete.« Ko se je mama poslovila od Katarine, je iskreno zapisala, da nima pogojev za njeno preživljanje in da si želi, da bi njena deklica imela lepše življenje, kot ga ima sama. »Nikoli se nisem jezila nanjo, še več, zelo jo razumem. Vse življenje je živela v različnih domovih, tam je tudi zanosila. A ko je od tam odšla, ni imela nikogar, ki bi ji lahko pomagal, na kogar bi se lahko obrnila. Sorodniki so jo zavrnili. Mojemu očetu je zame povedala šele, ko me je že dala v posvojitev.« Kasneje je tudi od biološke mame slišala kakšno grenko, ker ni dobila denarja, ki ga je zahtevala, a ker se je z leti in z izkušnjami razvila v močno osebnost, se je to ni več dotaknilo. Izvedela je še, da ima dva polbrata in eno polsestro. Enemu polbratu, precej mlajšemu od nje, je celo pomagala najti posvojitelje v Sloveniji.

Pomagati posvojencem. V rejniški družini je življenje končno postavila na svoje mesto. Bila je pridna srednješolka, do diplome na višji ekonomski šoli ji danes manjka le še nekaj izpitov. Končala bi prej, a je vseskozi delala. Z velikim ponosom pove, da je bila tri leta stevardesa pri Adrii, tam je neskončno uživala. Drugim posvojencem je začela pomagati spontano. »Po priporočilu socialnih delavcev se je name obrnilo nekaj posvojencev, ki so potrebovali nasvete, kako najti svoje biološke starše. Trem sem pri tem uspešno pomagala. Potem me je prešinilo, da bi bilo lepo imeti društvo za odrasle posvojence, kjer bi si lahko izmenjavali izkušnje.« Tako je s še tremi posvojenci leta 2009 ustanovila Humanitarni klub posvojencev AS, pred dvema letoma pa je odprla še pisarno za urejanje dokumentacije pri mednarodnih posvojitvah. »Žal zanj morda še ni bil pravi čas,« žalostno doda, saj jo je pred mesecem zaprla. »Tu sem preživela najlepše trenutke svojega življenja in sem bila resnično jaz.« S prijatelji je izpeljala še kar nekaj projektov, ki se jih je domislila in na katere je zelo ponosna. Med drugim so v začetku letošnjega leta zbirali igrače in obleke za otroke v sirotišnicah v Beogradu in Črni gori ter za otroke v Burundiju v Afriki, organizirali so okrogle mize in predstavitve knjige Notranje in meddržavne posvojitve: Od osebnih izkušenj do strokovne prakse prof. dr. Darje Završek, v katero je bila kot strokovno gradivo vključena tudi Katarinina pravljica Deklica, ki jo je prineslo letalo, kot primer, kako otroku povedati, da je posvojen. Najbolj pa je vesela, da je luč sveta ugledala njena spominska knjiga za posvojene otroke z naslovom Naših prvih 1095 korakov, kjer dobijo odgovore na številna vprašanja, ki si jih zastavljajo. Knjiga se osredotoča na prve trenutke otroka v novi družini. Začne se s pripravami staršev na posvojitev, zajema dan, ko uradno postanejo družina, del je namenjen tudi biološki družini. »Otroku ne smemo skrivati, da je posvojen,« pravi. »Je pa seveda pomembno, kako mu to povemo. Današnjim posvojiteljem gre to dobro od rok in znajo to predstaviti tako, da je otrok skorajda ponosen, ker je posvojen, kar je tudi pravilno.« Velik del Katarininih razmišljanj lahko najdemo na njenem blogu, ki si ga je od maja ogledalo že 77.000 ljudi, poleg tega na temo posvojitev še vedno odgovarja na forumu Ringaraja. V prihodnosti bi se rada preizkusila še kje drugje, recimo v organiziranju dogodkov, v gostinstvu ali kot voditeljica.

Čeprav so njeno knjigo, ki je, mimogrede, res zelo ljubka, izčrpna in slikovita, vsi zelo podprli, od župana do fakultete za socialno delo, socialni delavci ..., je bil to zanjo prevelik finančni zalogaj. Zelo si želi z njo prodreti v tujino, v obliki e-boka in na ameriški trg. »Za to pa bi bila spet potrebna pomoč kakšnega poslovnega angela, ki bi v projekt tako verjel kot jaz.« Prepričana je, da bi ji tam uspelo, kajti na svetu, pravi, sta le še dve knjigi s podobno tematiko; obe sta tanjši. Pa veliko uspeha, Katarina!

Katarino Tomšič lahko spremljate na blogu: katarinatomsic.blogspot.com in na facebooku.

Poletni večeri pod paviljoni - prof. dr. Miha Japelj in prof. Jožko Zupan, park Rastoča knjiga Novo mesto

 Komentiraj Natisni Objavi Objavi Objavi Všeč mi je 0

3.9.2013 | 18:00

Vsak torek v septembru, ob 18.00, Knjižnica Mirana Jarca Novo mesto – Park Rastoča knjiga Novo mesto (ob slabem vremenu Trdinova čitalnica)

Poletni večeri pod paviljoni v parku Rastoča knjiga Novo mesto

V sklopu projekta in nadgradnjo le-tega ter bližajočega se jubilejnega praznika Mestne občine Novo mesto, se bodo v parku Rastoča knjiga zbrali povabljeni, kateri bodo razglabljali o izzivih v napredku in razvoja Novega mesta. V samem pogovoru se bomo dotaknili tudi njihove širine bralnega ozadja, saj je treba poudariti pomen knjige v današnjem hitro spreminjajočem se času.

Skupine intervjuvancev se bodo predstavile vsak torek, in sicer:

3. september 2013: prof. dr. Miha Japelj in prof. Jožko Zupan

10. september 2013: mag. Igor Teršar, direktor JSKD in Irena Vide, direktorica Vašega kanala

17. september 2013: akad. prof. dr. Jože Trontelj, predsednik SAZU in Alojzij Muhič, župan Mestne občine Novo mesto

24. September 2013: dr. Janez Gabrijelčič in mag. Claudia Jerina Mestnik, direktorica Knjižnice Mirana Jarca Novo mesto

Pridružite se nam in skupaj bomo ugotovili, kako pomemben spremljevalec bo knjiga našim zanamcem oziroma na kako pomembno mesto jo lahko uvrstimo v prihodnosti.

Vodi mag. Andreja Jernejčič

Poletje se poslavlja, ples pa ne ...

ŠEMPETER ▶ Z zaključnim nastopom vseh udeležencev, ki so se v minulem tednu pod taktirko izurjenih plesnih pedagogov izpopolnjevali v Biotehniški šoli, se je končalo *Plesno poletje*, eden od največjih plesnih seminarjev pri nas. Približno 150 plesalk in plesalcev različnih starosti, ki so prišli z Goriške, ostale Slovenije in iz tujine, plesne predstave in plesna parada so znova pokazali, da je ples tod doma. Čeprav so morali letos zapreti plesni center Terpsihora, v okviru katerega je dolgoletna vodja **Jasmina Bremec** z ekipo sodobni ples in z njim številne druge plesne tehnike "zasidrala" v Šempetru, Plesno poletje nadaljuje tradicijo pod tak-

tirko Umetniškega društva M&N Dance Company **Nastje Bremec** in **Michala Rynje** (Jasmina Bremec je ostala umetniška vodja) in ob podpori šempetrske občine in novogoriške izpostave **Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti**. In je spet navduševalo. Tako z večernimi predstavami in plesno parado *Šempeter pleše*, ko se je na tamkajšnjih ulicah zbrala najbolj množična publika doslej, kot z zaključnim nastopom. Ki so ga, zavoljo napovedi, da bo deževalo, z gradu Kromberk morali preseliti v telovadnico OŠ Ivana Roba. Poletje se počasi poslavlja, enotedenski seminar se je že, ples pa ostaja. In čaka naslednje (Plesno) poletje ... **MM**

